P&G COMMUNICATION & INFORMATION

Ferdinando Frega — Nando the Scribe



Gillettenarrative.com

KOMUNIKASYON AT IMPORMASYON NG P&G

THE P&G SAGA · 12

Impormasyon

Ang mga unang nakipagkomunika ay mga sinaunang taong walang damit. Ang mga unang nagbigay ng impormasyon ay mga sinaunang taong may damit, at may press card.

Mga sinaunang tao pa rin. Walang nagbago. Maliban sa kailangang makaligtas sa buhay ng mga nauna, samantalang ang mga sumunod ay kumikita sa pagbuhay muli sa mga nakaligtas.

Pero walang oras para sa mga pagtatalo o pamumuna — mga gawaing hindi ko kailanman ginawa.

Ang gusto kong gawin ay isalaysay sa pamamagitan ng mga kuwento ang antropolohikal na pagkakaiba ng dalawa.

Ang unang tunay na anyo ng komunikasyon — at dito ay mapapatalon ang lahat sa kanilang upuan — ay ang katahimikan.

Bago ang salita, bago ang boses, bago ang kumpas, bago ang tindig, laging sinusukat ng pagsasanay sa katahimikan ang talino ng isang tao ayon sa kanyang kakayahang magproseso at magpasya — hindi kailanman ang kabaligtaran.

At ang mga lalaki, magkakasama, ay nanatiling tahimik, pinanonood ang mga bituin, ang abstrakto, ang guni-guni — hanggang, mula sa malayo, isang grupo ng mga babae, sigurado na sila lamang, ang nagsimulang mag-usap-usap: mahihinang boses,

kontroladong tono, kontroladong ritmo, maayos na indayog, bawat salita ay maingat na inilagay. Ganyan ang mga babae.

Pero ang unang aral na iniwan ng katahimikan sa sangkatauhan ay hindi isang uri ng panloob na pagtitimpi — isa itong paraan, isang huling hangganan sa loob ng bawat espasyo kung saan ginagawa ang mga tunay na desisyon.

Gayunman, ang ingay sa loob ng katahimikan ang mismong hindi kailanman nawawala: nagmumula ito sa loob, at ito ay emosyonal, kognitibo, lohikal at makatwiran, likas at mapagmahal nang sabay-sabay.

At dito, ang tanging tunay na may kakayahang humawak dito ay ang mga babae pa rin, gaya ng dati — napakabuo, napaka-functional, na sila rin ang binigyan ng tungkuling isulong ang pagpaparami ng tao. (Sa ibang larangan — sa biyolohiko, sa selular — may mga lalaki ring nanganganak. Pero ibang uri na iyon ng komunikasyon.)

Para sa lahat ng iba pang hindi ko natalakay dito, ipinauubaya ko na sa sariling karanasan ng bawat isa — iyon ang pinakamagandang bahagi ng kung sino tayo.

Ipinaaalala sa akin ng impormasyon ang isang larong nilalaro namin noong mga bata pa kami: lahat ay nakabilog, ibinubulong ng unang tao ang isang salita sa tainga ng katabi, at dumaraan ito sa hanay ng labindalawang tao. Ang lumalabas sa kabilang dulo ay kadalasang isang kaguluhan ng tawanan.

Puwedeng isang salita lang o isang buong pangungusap ang laro, at ito ang nangyayari:

Simulan sa MABUBUHAY, at pagkatapos ng labindalawang pasa, ang salitang lumabas sa kabilang dulo ay MAMAMATAY.

Simulan sa pangungusap na tulad ng ALAM NATING LAHAT NA MABUBUHAY SIYA, at pagkatapos ng labindalawang pasa ay bumalik itong ALAM NG LAHAT NA PATAY NA SIYA, LIBING SA IKA-12 NANG 12:00. Ha ha ha ha.

Ganyan mismo ang nakikita kong paggalaw ng media sa impormasyon ngayon — ang iisang panimulang linya ng isang balita ay iba-iba ang pagkakaulat sa bawat outlet. Ang inakala nating laro ng mga bata ay siya palang mapait na katotohanan tungkol sa isang industriya ng impormasyon kung saan wala nang pagkakaiba ang isang puwesto ng diyaryo at isang newsroom.

Sa huli, iisang hibla ang pinagsasaluhan ng dalawa — pareho silang anak ng iisang sinaunang pinagmulan. Tingnan mo lang kung paano magbihis ang mga tao.

Maligayang pagbabasa.

Ferdinando